

חני ליפשיץ
שליחת חב"ד קטמנדו

"תודה, תודה", היא קופצת עליו בחיבוק אמיץ. על לחייה שאריות של צבע צהוב. "את לא מבינה בכלל כמה זה עשה לי טוב". התרמיל שלה זרוק לצד שער הכניסה. "עכשיו אני אלך לחפש גסטהאוס ואחר כך אחזור לשניצל". אני מתבוננת ביעל כשהיא מסדרת את התיק על הגב, והיא פתאום נראית לי גבוהה בהרבה משהייתה אך לפני שעתיים כשהיא הגיעה מהודו. לבד.
"באתי לנפאל רק כדי לחדש את הוויזה ואני חוזרת לשם", היא הבהירה מיד.

**במהלך השנים שאני בקטמנדו
למדתי, ושלפעמים הדרך הכי טובה
לחבר בין הלבבות היא לא דווקא לתת
אלא לדעת לבקש עזרה ולקחת**

מולה כבר עמלו החברים על צביעת המדרגות. חייכתי אליה כשזרקתי לעברה את הסרבל הכחול ואת המברשת האחרונה שנשארה פנויה. "איזה צבע את הכי אוהבת? צהוב? לך על זה!"

במהלך השנים שאני בקטמנדו למדתי שיש הרבה דרכים לשבור את הקרח ולהתקרב, ושלפעמים הדרך הכי טובה לחבר בין הלבבות היא לא דווקא לתת אלא לדעת לבקש עזרה ולקחת. יש לנו צוות של עובדים נפאליים שיכולים למעשה לעשות הכול: לצבוע ולשפץ, לקשט, לבשל ולאפות. אבל הדרך לחבר את האנשים אל העשייה שלנו בבית חב"ד היא שייקחו חלק. אם אנחנו רוצים שהחברה ירגישו בבית במקום הזה שבנינו כאן - הם ייקחו חלק בבישול, באפייה, בקישוט המקום ובתליית המודעות.

גם בזוגיות זה ככה. חזקי ואני יחד כבר 24 שנים. היום אני יכולה לומר שחלק בלתי נפרד מהלימוד של חיי נישואין הוא לדעת לקבל עצה, לבקש מילה טובה, לשאול את בן הזוג על תובנה חכמה - גם כשאנחנו יודעים את התשובה. עצם העובדה שאנחנו מתייעצים זה עם זה, חולקים מחשבות, מקשיבים לחוכמת הלב של בן הזוג שלנו - כבר מחברת אותנו עשרת מונים זה לזה.

במוצאי השבת ישבה יעל על המדרגות עם חברות שהכירה במהלך השבת. המדרגות כבר היו צבועות כולן, כל אחת בצבע אחר. צהוב, אדום, כחול, ירוק. צבעוני כמו שאני הכי אוהבת. לכל מדרגה יש את האדם שצבע אותה, ולכל אדם שצבע אותה יש את הסיפור שלו, ומכל סיפור אפשר ללמוד ולקחת כל כך הרבה.

